

Adrian Papahagi: Câteva întrebări despre populism

written by [Adrian Papahagi] | December 11, 2020

Sunt deprimat să văd ce puțină gândire politică emană nenumărații noștri politologi. Problema e că sunt mai toți partizani și, atunci, în loc să analizeze realitatea, reciclează sloganurile taberei lor.

Locuri ca GDS sunt orice numai nu grupuri de dialog social, sau măcar intelectual. Sunt grupuri de presiune, excomunicare și monolog, vehiculând doar obsesiile unor Andrei Cornea sau Mălin Hodor.

Aș vrea, de pildă, să văd în aceste zile o reflecție serioasă asupra ideii de noutate în politică. Ce mai rămâne din sloganul USR “oameni noi în politică” după intrarea celor de la AUR în Parlament? Cât era de populist de la bun început acel slogan?

Pot “oamenii noi” să ajungă la putere fără populism, având în vedere deficitul lor de notorietate și resurse? Este populismul ingredientul necesar al înnoirii democratice, o secreție inevitabilă a democrației, un rău necesar? E populismul febră (adică simptom al unei infecții în corpul politic), sau infecția însăși?

Devin partidele radicale partide de sistem? Se pot radicaliza partidele mainstream (vezi PSD sub Ponta și Dragnea)? Sistemul generează el însuși partide radicale, ca supape controlate pentru nemulțumirile din societate? Dacă da, pervertește sau păzește democrația?

Are poporul întotdeauna dreptate? Există adevărate și false priorități ale națiunii, sau ceea ce o franjă de electorat consideră prioritate este efectiv o prioritate, cel puțin pentru acea parte a națiunii?

Aș vrea să văd politologii analizând, comparând, explicând, nu înfierând sau făcând galerie pentru unii și alții.

Nu e treaba filologilor medievști să facă asta. Eu sunt simplu intelectual și judec prin prisma educației, biografiei și afinităților mele, nu politolog de profesie. Mie îmi sunt permise idiosincraziile; profesioniștilor – nu.